

je nekoč ona vedno zvonila mlajšim sestricam in bratcem, ko se je odkrilo razsvetljeno drevesce. In zvonček ji je prizvončkal iz očesa prvo solzo v zakonu.

Njegov srebrnoskrivnostni glas ji je pričaral v spomin celo vrsto svetih večerov, katere je praznovala med svojimi. In letos bo prvič — odtrgana od njih, prvič sama sredi zasneženih tihih Poljan. Vse žilice tihe ljubezni do doma so naenkrat zakrvavele, njena duša je poletela vun iz te samote v svetlo dvorano, v šumečo družbo, kjer vonjajo dehteče toalete, kjer se krešejo pogledi, kjer blesté uniforme, kjer se tako galantno klanja in zabava na levo in desno. — — — Njeni duši se je stožilo po domu, stožilo po svetu, katerega pa v resnici ni poznala prav nič. Nekaj veselice, par sijajnih plesov — to je bilo vse, kar je dovolila mama svoji hčerki. Prav zato ji je plaval pred očmi svet ves ogrnjen z vonjem in krasoto, spremljan s šumom in sladko godbo in vse to ji je še pozlatil veliki kontrast neme tišine sredi tihih Poljan. In prvič v njenem življenju se je dvignila v srcu grozna intrigantinja zakonske sreče — ledena mržnja.

Že si je stavila vprašanje, zakaj je prišel on s tistimi dobrimi očmi, zakaj je prišel s tistimi ponosnimi koraki, vitkim stasom in lepo brado — zakaj, da je posegel v vrt in odtrgal njo, ki se je razcvela čez noč — zakaj je prišel in jo odvel v samoto. —

Tako intrigantinja.

A bila je dosti krepka, da je zmagala. In ko ga je iskreno poljubila pri dohodu, je bil to poljub kesanja, da je dovolila le trenutek takim mislim prostora v duši. Res, vse ji je vzel, a vse ji je tudi dal.

Pokazala je soprogu materino pismo, pokazala zvonček in se mu izpovedala. Njegove dobrodušne oči so jo objele in ji sveto prisegle, da več, kot on, ji ne more dati nihče. — Govorilo je oko sveto prisego, usta so pa izrekla mirno in šegavo, kot govori mož prirode:

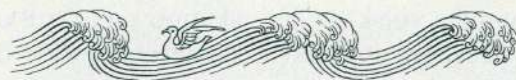
„Zato zvonček konfisciramo!“

„In jaz to takoj izvršim, če dovolite, gospa!“

„Prosim! Revanche — za pahljačko!“

— — — — —

Zdaj visi nad mojim pultom zvonček s tihih Poljan. (Dalje.)

CVETKO SLAVIN:

LE ZVON SAMÓ . . .

Prinesel sem, grobar,
ti krone tri,
pa grob mi tihi, črni
izkoplji ti!

Zahaja solnce, glej,
mi za goró:
možje me kmalu štirje
sèm prinesó . . .

In takrat vsak pogled
boš zrl vesel —
le zvon v visokih linah
grenkó bo pel.

Le zvonov glas iz lin
bo spel v nebó,
le on samó bo prosil
za me gorkó . . .

